

כ"ו אדר ב' ה'תשע"ד 28.3.14

מגזין מס' 273

שבת פרשת תזריע/החודש

קשר- שבועי מאת הרב יאיר קלב

הפתיח הלבוי

החובה להפוך את הגשמי כלי לרוחניות

סח הרבי הרי"ץ: באחת ההתוועדויות אמר אדוני אבי מורי ו"רבי (הרש"ב): הקב"ה ברא את העולם וכל הדברים הגשמיים מאין ליש, וישראל צריכים להפוך את ה"יש" ל"אין"; את הגשמיות לרוחניות. העבודה שבהפיכת הגשמיות לרוחניות ואת הגשמי לעשות כלי לרוחניות - זוהי חובת גברא. בזה מחוייב כל אחד ואחד בפרט.

(מעובד על פי ה'יום-יום' כ"ט אדר ב')

לוח שיעורים

לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש... (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש.

יום	עיר	כתובת	שעה	הערות	איש קשר
חמישי כ"ה אדר ב' 27/3/14	ירושלים	'שמיא' נחלאות, רח' עזרא רפאל 25 (ליד אגריפס)	20:30	שיעור שבועי	ברלה קרומבי 054-9-457-145
ראשון כ"ח אדר ב' 30/3/14	קרית אונו	בית הכנסת חב"ד רח' יהואש 10	20:00	שיעור שבועי	חיליק 054-6-924-770
שני כ"ט אדר ב' 31/3/14	באר שבע	בית הכנסת על שם קדושי אשוויץ רח' אברהם אבינו 2	20:30	אחת לשבועיים	אריאל רוזנטל 054-472-49-06
שלישי א' ניסן 1/4/14	תל אביב	'ממעל ממש' רח' המלך ג'ורג' 15	20:30	שיעור שבועי	חנוך וינר 054-770-88-57
רביעי ב' ניסן 2/4/14	זכרון יעקב	אולם תכלית (מתנ"ס זכרון) דרך אהרן 4	20:30	אחת לשבועיים	שלומי 054-2-163-648
רביעי ט' ניסן 9/4/14	פתח תקוה	רח' פינחס חגין 7 כפר גנים (מאחורי קניון גנים)	21:30	אחת לשבועיים	סיגל 050-6-255-376 רצוי sms
אירועים מיוחדים בחודש ניסן					
חמישי י' ניסן 10/4/14	חולון	ביה"כ "היכל שלמה" רח' הגבעול 1 (שכונת תל גיבורים)	20:30	חד פעמי	שלום קצב 053-5-269-151

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש ניסן

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'תזריע', מכריזים: המולד יהיה בליל שני, שעה שלוש לפנות בוקר, 54 דקות ו9 חלקים. ראש חודש ניסן ביום השלישי הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידי, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומיחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

אמירת תהילים בציבור

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"

מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בענייני נר מצוה ותורה אור.

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא יידע שום 'קונצים' אלא ידרוש..."

שבת החודש - בשבת זו, בנוסף לפרשת השבוע קוראים גם את פרשת 'החודש'. בפרשה זו נצטוו משה ואהרן, ערב יציאת מצרים, אודות מצות קידוש החודש ושמירת המועדים. "ויאמר ה' אל משה ואהרן בארץ מצרים לאמר: החדש הזה לכם ראש חדשים, ראשון הוא לכם לחדשי השנה" (שמות יב א ב). פשוטם של דברים: הקב"ה ציווה כי חודש ניסן יהיה מעתה הראשון למניין החודשים. חודש אייר שלאחריו הוא השני, סיון השלישי, וכן הלאה. ומוסיפים חז"ל ומלמדים אודות מצות קידוש החודש: "הראהו הקב"ה למשה לבנה בחידושה ואמר לו: כשהירח מתחדש יהיה לך ראש חודש" (פירוש רש"י). עוד אמרו: "הראה לו הקב"ה למשה, במראה הנבואה, דמות לבנה ואמר לו: כזה ראה וקדש". כלומר, הקב"ה קבע, כי החודש העברי מתחיל עם התחדשותו של הירח - המולד. אמנם אין די בידיעה אשר הירח מתחדש, אלא "ראה וקדש", יש לראות את המולד, ואזי, על סמך ראייה זו, מקדש בית הדין את החודש.

ימים ואירועים מיוחדים בחולל ניסן

להלן הימים המיוחדים בחודש ניסן, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

א' ניסן - ראש חודש. בכל חודש ניסן אין אומרים 'תחנון'.

נשיאים: מראש חודש ניסן ועד י"ג בו קוראים מתוך הסידור, אחרי התפילה, קטע מפרשת 'הנשיאים' של אותו היום. ביום הראשון מתחילים בפסוק "ויהי ביום כלות משה" ומסיימים ב"זה קרבן נחשון בן עמינדב". לאחר מכן אומרים את נוסח ה"יהי רצון" המודפס בסידורים (גם כהנים ולווים אומרים מדי יום את ה"יהי רצון" שלאחר כל נשיא ונשיא). וכך מדי יום קוראים את קרבן 'הנשיא' של אותו היום ולאחריו את ה"יהי רצון" המתאים.

ברכת האילנות: ברכה נדירה זו מברכים פעם אחת בשנה בימי חודש ניסן, ומחוייבים בה גברים ונשים כאחד. את הברכה מברכים על ראייתם של (לפחות שני) אילנות פרי פורחים. נוסח הברכה: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם, שלא חסר בעולמו כלום, וברא בו בריות טובות ואילנות טובות, ליהנות בהם בני אדם".

ב' ניסן - יום הסתלקות (הילולא של) האדמו"ר החמישי בשושלת אדמו"רי חב"ד, הרבי מוהרש"ב, רבי שלום דובער (בשנת תר"פ), מייסד ישיבת חב"ד 'תומכי תמימים', והידוע גם בכינויו הרמב"ם של תורת החסידות. ביום זה מוסיפים בשלושת הקווים - תורה, עבודה וגמילות חסדים: בלימוד איזה ענין מדברי תורתו, בעבודת התפילה ובנתינת צדקה. כמו כן מתוועדים באמירת דברי תורה וניגונים חסידיים המעוררים ליראת שמים ואהבת ישראל.

יום הבהיר י"א ניסן - יום הולדת האדמו"ר מליובאוויטש נשיא דורנו, רבי מנחם מענדל שניאורסון (בשנת תרס"ב). על פי מנהג החסידים לומר מדי יום את המזמור בתהילים המתאים למניין שנותיו של הרבי, מתחילים בי"א ניסן השנה את המזמור קי"ג (היא השנה ה-113 להולדת הרבי). כמו כן מדי יום אומר כל אחד ואחד את המזמור האישי שלו (לדוגמא: אדם שמלאו לו 25 שנה יתחיל ביום הולדתו לומר את המזמור כ"ו, כיון שביום זה החלה שנתו ה-26).

שבת קודש פרשת 'צו', י"ב ניסן - שבת הגדול

"שבת שלפני הפסח נהגו בני אדם לקרוא אותו 'שבת הגדול', ולא ידעו על מה הוא גדול מכל שבתות השנה, אלא לפי שחודש ניסן שבו יצאו ממצרים, חמישי בשבת היה, כדאמרינן בסדר עולם, ומקחו של קרבן הפסח מבעשור היה (י' בניסן), בשבת שלפני הפסח. אמרו בני ישראל: הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלוננו? אמר להם הקב"ה: עתה תראו הפלא אשר אעשה לכם. הלכו ולקחו איש איש את פסחו להיות להם למשמרת עד ארבעה עשר יום. כשראו כן המצרים היו רוצים לקום ולנקום מהם, והיו מעיהן מחותכין, ובאש נדעכין, ונידונין בייסורין ובחוליים רעים, ולא הזיקו לישראל. ועל שם שנעשו בו ניסים לישראל נקרא שבת שלפני הפסח 'שבת הגדול'". (מפי רבי אברהם נוחו עדן).

על כך מוסיף ומזכיר הרבי נשיא דורנו בשיחותיו: "נהגו בדורות האחרונים שהחכם דורש הלכות פסח בשבת שלפניו אם אינו ערב פסח... והעיקר... ללמד להם (לעם) המעשה אשר יעשו".

תענית בכורות: בערב פסח מתענים הבכורים (בין מאב בין מאם ואפילו כהנים ולוויים, וכן אבות לבכורים קטנים שאינם יכולים להתענות). נהגו לפטור את התענית ע"י השתתפות בסעודת מצוה, כגון בסעודת 'סיום מסכת'.

סוף זמני אכילת ושריפת חמץ: באזור המרכז מותר לאכול חמץ עד כשעה לפני שריפתו. לאחר מכן יש לשורפו (ולמהר למכור את החמץ שברשותנו) לא יאוחר מהשעה המצויינת בלוחות השנה. לאחר שריפת החמץ (כולל עשרת הפתיתים הנזכרים לעיל) מבטלים את החמץ באמירת נוסח "כל חמירא" (השני) וה"יהי רצון" שלאחריו המודפס בסידורים.

שינויים בתפילה: החל מיום זה (ערב פסח) ועד סוף חג הפסח, אין אומרים בתפילה 'מזמור לתודה'.
ט"ו ניסן, חג הפסח - ליל הסדר. על כך נרחיב בע"ה את הדיבור במגזינים הבאים.

ספירת העומר: במוצאי החג, אור לט"ז ניסן, לאחר תפילת ערבית קודם 'עלינו לשבח', מתחילים לספור 'ספירת העומר'.

מט"ז ניסן ועד כ' ניסן - חול המועד. מצות עשה של תורה שיהיה אדם שמח וטוב לב, הוא ובניו ואשתו ובני ביתו ביום טוב ובחול המועד. כיצד משמחם? הקטנים נותן להם ממתקים, והנשים קונה להן בגדים ותכשיטים כפי ממונו. ומכיון ש'אין שמחה אלא ביין (ובשר)', על כן בכל יום מימות החג וחול המועד יש לצאת ידי חובת שמחה בשתיית רביעית יין (ומה טוב גם באכילת בשר).

כ"א ניסן - שביעי של פסח. ב'יום טוב' שביעי של פסח, אסורה בו המלאכה מלבד מלאכת "אוכל נפש" (- שמותרת בו הכנת מאכלים ליום החג עצמו, לרבות בישול). לשם כך מותרת העברת אש מנר שהודלק מבעוד

בשבת הגדול, לאחר תפילת מנחה קוראים בבית הכנסת בהגדה, מהפיסקא "עבדים היינו" ועד "לכפר על כל עוונותינו". במוצ"ש שבת עושים "קידוש לבנה".

י"ג ניסן - יום ההסתלקות (הילולא של) האדמו"ר השלישי בשושלת נשיאי חב"ד, הרבי 'הצמח צדק', רבי מנחם מענדל (בשנת תרכ"ו), נכדו של 'בעל התניא'. ביום זה מוסיפים כנ"ל בלימוד תורתו, בעבודת התפילה, בנתינת צדקה, ומתוועדים בעניני יראת שמים ואהבת ישראל וניגונים חסידיים.

נשיא: י"ג ניסן הוא היום האחרון לקריאת פרשת ה'נשיאים'. ביום זה קוראים את פרשת "זאת חנוכת המזבח" עד "כן עשה את המנורה" שהיא כנגד שבט לוי, ללא ה"יהי רצון".

י"ד ניסן - ערב פסח. אור לי"ד ניסן (השנה ביום ראשון בערב) לאחר צאת הכוכבים, עורכים בדיקת חמץ לאורו של נר שעווה בכל המקומות שיש לחוש ולהסתפק שמא הכניסו חמץ לתוכם (אפילו באקראי). לפני הבדיקה מנקים היטב את כל החדרים שצריך לבדוקם. כמו כן יש לרכז במקום המשתמר מילדים וכו' את כל החמץ המיועד לאכילה בערב זה ולמחרת בבקר. זמן קצר לפני הבדיקה, מניחים במקומות שונים בבית עשר פרורי חמץ קשה עטופים היטב בנייר, ובמהלך בדיקת החמץ אוספים אותם לשם שרפתם ביום המחרת עם שאר החמץ. לאחר הבדיקה מבטלים את החמץ באמירת נוסח "כל חמירא" (הראשון) המודפס בסידורים.

מכירת חמץ: נוהגים לעשות את הרב ל'מורשה', (מיופה כח) למכירת החמץ לגוי, ומוכרים את כל החמץ (וכלי החמץ) שברשותנו.

שחרית: ביום זה אין אוכלים מצה מן הדין, ומנהגנו שלא לאכול מכל המינים הנכנסים בחרוסת ומרור עד אחר עריכת 'כורך' בליל הסדר.

מועד קודם החג, אך אין להבעיר אש חדשה. נוסח הקידוש בלילה וביום וכן תפילות החג (של 'שלושה רגלים') מודפסים בסידורים. בסיפור 'קריעת ים סוף' המובא בתורה (שמות י"ג י"ד) אין מוזכר התאריך שבו אירע הדבר. אמנם ב'מכילתא' מפרטים חז"ל את האירועים למן יציאת מצרים בט"ו בניסן ועד ליל שביעי של פסח בו התרחש נס קריעת ים סוף. בלילה (אור לכ"א בניסן) ירדו בני ישראל לים, ובבוקר, כאשר עלו מן הים וראו את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים, פתחו בשירת הודיה לה' – "אז ישיר משה ובני ישראל את השירה".

שמחת יום טוב שביעי של פסח (כהכנה לגאולה העתידה) גדולה מזו של שאר ימי הפסח, כיון שבקריעת ים סוף טבעו רודפיהם של ישראל בים, ובכך הושלמה יציאת מצרים. מנהג ישראל, מיסודו של הבעל שם טוב הקדוש, לערוך בשביעי של פסח אחרי תפילת מנחה, סעודה מיוחדת הנקראת 'סעודת משיח'. במהלך סעודה זו שותים ארבע כוסות יין כנגד ארבעה כוסות של גאולה, מנגנים נגונים חסידיים ומתעוררים בדברי תורה (ובפרט פנימיות התורה) בעניני הגאולה וביאת משיח צדקנו, בוא ויגאלנו במהירה בימינו.

התחדשנו!
 בואו לבקר
 באתר המשודרג
 www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

לוחות שניתנו בחשאי

כאן פנה פתאום הרבי לעבר כלתו, רבקה, ואמר: "חלום טוב ודאי שיש לקיימו".

רבקה התרגשה מדברי חותנה, הרבי. היא הבינה שידע ברוח קודשו על החלום שחלמה. "אם כן", החליטה, "עליי לספר את החלום לבעלי".

אולם בגלל טרדות שהעסיקו אותה באותם ימים לא מצאה הזדמנות לספר לבעלה על החלום, ובתוך כך הגיע י"ט בכסלו, חג הגאולה של רבי שניאור זלמן מלאדי, מייסד חסידות חב"ד.

באותו לילה שוב חלמה רבקה. הפעם ראתה את אמה, סבה, ועוד יהודי זקן שלא הכירה. אמה פנתה אליה ואמרה: "רבקה, את ובעלך כתבו ספר תורה". סבה אמר: "ויהיה לך בן טוב". היהודי הזקן אמר: "אמן, כן יאמר השם".

כאן פנתה אמה אל הזקן ואמרה: "סבא, ברך אותה". עכשיו הבינה רבקה שהזקן הוא אדמו"ר הזקן, אבי סבה. הוא בירך אותה, וסבה ואמה ענו 'אמן'. גם היא ענתה 'אמן' בקול רם, והתעוררה משנתה.

בעלה, רבי שמואל, כבר היה ער באותה שעה, ופתאום שמע את אשתו אומרת 'אמן' בקול רם. כשראה שהתעוררה שאל: "על מה היה ה'אמן' שאמרת?". רבקה נטלה את ידיה ואמרה לו כי חלמה חלום ועוד מעט תספר לו אותו.

כאשר סיפרה לבעלה את שני החלומות, התרגש רבי שמואל ואמר: "חלום טוב הוא! מדוע לא סיפרת לי? חלומות כאלה אינם דברים פשוטים. אלה דברים העומדים ברומו של עולם".

רבי שמואל החליט כי ספר התורה יכתב על קלף

נרעשת למדיי התעוררה משנתה הרבנית רבקה, אשת רבי שמואל מליובאוויטש. החלום שחלמה הסעיר אותה. היא לא היתה רגילה לחלום חלומות כאלה, ולא ייחסה חשיבות לחלומות, אך הפעם לא היה מדובר בחלום רגיל. היא היתה רעיית בנו הצעיר של אדמו"ר ה'צמח צדק' מליובאוויטש. זה היה כעשר שנים אחרי נישואיהם, וכבר היו להם כמה ילדים. באותו לילה, בי' בכסלו תר"ך, ראתה בחלומה את אמה ואת סבה, אדמו"ר ה'אמצעי', רבי דובער (שכבר הלכו לעולמם), ושניהם נראו שמחים ומאירי פנים.

אמה פנתה אליה ואמרה: "רבקה, את ובעלך כתבו ספר תורה".

הסבא אמר: "ויהיה לכם בן טוב, ואל תשכחו לתת לו את שמי".

אמה הוסיפה ואמרה: "רבקה, השומעת את מה אבי אומר לך?".

ואז הקיצה משנתה. החלום העסיק אותה במהלך היום, אבל היא לא סיפרה עליו לבעלה. היא לא הייתה בטוחה שזה חלום שיש בו ממש, ולא רצתה להטריד את בעלה בעניני חלומות.

עברו כמה ימים וחמותה חלתה. רבקה, כלתה, שהתה לצידה וסעדה אותה. בבוקר הוטב לחמותה, ואחרי התפילה נכנס אליה בעלה, ה'צמח צדק', לדרוש בשלומה.

רבקה שמעה כי חמותה סיפרה לבעלה על חלום שחלמה בלילה. הרבי הגיב: "כתוב בגמרא שחלום יפה לחולה. בענין החלומות יש שתי גישות: האחת, המאמינה בהם והמתייחסת בכובד ראש למשמעותם, והשנייה שאינה מאמינה בהם".

בליל הברית הודיע ה'צמח צדק' לאבי הילד שהברית לא תהיה מחר. ואכן, כשבאו למול את הילד התברר שאי אפשר לעשות את הברית.

כעבור קצת פחות מחודש, בליל הנר השני של חנוכה, הורה ה'צמח צדק' לבנו: "מחר תעשו את ברית המילה של בנכם, והיא תהיה בחדר התפילה שלי, ובחשאי, במעמד אחיך והקרובים ביותר, שלא יהיו יותר משני מניינים. והלוחות שניתנו בחשאי נאמר עליהם 'לא ימושו מפיק ומפי זרעך אמר ה', מעתה ועד עולם'".

ה'צמח צדק' הורה לקרוא לילד שלום דובער, שלום על שם אביו, ודובער על שם אדמו"ר ה'אמצעי', כפי שביקש מאם הילד פעמיים בחלומותיה.

הילד הזה גדל ברבות הימים לכ"ק אדמו"ר הרש"ב מליובאוויטש, שייסד את ישיבת 'תומכי תמימים' ופיתח במאמרו את לימוד החסידות לרמות גבוהות של עומק, עד שחסידים כינו אותו 'הרמב"ם של תורת החסידות'. הרש"ב נסתלק בב' ניסן שנת תר"פ ברוסטוב, בהיותו בשנתו השישים לחייו.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

שיוצר מעורות של בהמות שנשחטו כהלכה. עורות כאלה היו קשים להשגה, וכמה שבועות עברו עד שנתקבלו.

כשסיפר רבי שמואל לאביו על החלומות, ציווהו אביו שהתחלת כתיבת ספר התורה תיעשה בחשאי, בחדרו, ביום ט"ו בשבט, ובנוכחות בניו בלבד, אחיו של רבי שמואל.

עם התקדמות כתיבת ספר התורה החלה להתגשם גם ברכתו של הסב. רבי שמואל קבע את מועד הסיום למחרת יום הכיפורים בשנת תרכ"א. כבר נעשו כל ההכנות והוכנה סעודת מצווה גדולה.

אולם באותו יום בבוקר קרא ה'צמח צדק' לבנו ואמר לו: "היום תערוך סעודה גדולה. אני אבוא לסעודה ואומר דברי חסידות. אולם את ה'סיום' לא תעשה היום".

בי"ג במרחשוון אמר הרבי לבנו: "היום בערב תזמין את הסופר אל חדרי ונעשה את ה'סיום' בחשאי".

"אני", סיפרה הרבנית רבקה, "תפרתי את המעיל של ספר התורה, וכאשר הכנסתי את המעיל לחדרו של חותני, אמר לי: 'מזל טוב! יקיים השם יתברך את דברי הברכה שבירכו אותך חותני וסבי'".

כעבור שבעה ימים בדיוק, בכ' במרחשוון, נולד הבן.

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת תזריע

דיני היולדת (בן או בת)

היולדת בן זכר (בזמן שהמקדש קיים, שעה שנוהגים דיני טהרת קדושה והקרבת קרבנות) טמאה משך שבעה ימים. בסוף היום השביעי תטבול, אך טהרתה תושלם רק בתום ארבעים יום (מיום הלידה), כאשר תביא את קרבן היולדת. היולדת נקבה תטבול מקץ שבועיים ללידתה, ואת קרבנה תביא לאחר שישים וששה ימים נוספים, סך הכול שמונים יום מהלידה. קרבנה: לעולה - כבש בן שנה, ולחטאת - בן יונה או תור. ואם תכבד עליה הבאת הכבש לעולה, תביא תמורתו בן יונה או תור נוסף. את הבנים יש למול ביום השמיני ללידתם.

דיני הצרעת בנגעי אדם

התורה מבארת את דיני האדם הנגוע בצרעת (תופעה שאינה מצויה בימינו). הצרעת, על סוגיה השונים - שאת, ספחת ובהרת, מופיעה במקומות מסויימים בגוף כחברבורות או שינוי בצבע העור או השיער. על החשוד בנגע הצרעת להגיע אל הכהן, שהוא בלבד המוסמך לדון בעניין. במקרים מסויימים, כאשר עדיין לא ניתן לאבחן אם מדובר בצרעת או בתופעה חולפת אחרת, יסגיר הכהן את הנגוע לשבוע, ורק אחרי כן (ולעתים לאחר עוד שבוע

נוסף), יקבע על פי התפתחות והתפשטות התופעה אם אכן מדובר בטומאת מצורע. כאשר יש חשד לצרעת, גם אם הכהן פוסק שאין מדובר במצורע, על האדם על כל פנים לטבול לטהרתו. וכשנקבע בודאות כי הוא מצורע, אזי בשל טומאתו, יפרום הנגוע את בגדיו, יגדל את שערות הראש והשפם, ויצא ממחנה ישראל. כמו כן יהיה עליו להזהיר את האנשים מליקרב אליו עד אשר יתרפא. ולכשיטהר הכהן את נגע הצרעת, יטבול האיש וכבס את בגדיו.

דיני הצרעת בנגעי הבגד

נגע הצרעת עלול להופיע גם בבגדים. כאשר מופיעים בבגד כתמים ירוקים או אדומים, מסגירו הכהן לשבעה ימים ולאחריהם יבחן אם התרחב בו תהליך התפשטות הנגע. כאשר מתברר כי אכן הבגד נגוע בצרעת, יש לשורפו. באם לא התפשטה הצרעת יצוה הכהן לכבס את הבגד ולהסגירו לשבוע נוסף. ואזי, יפסוק שוב לפי התוצאות: נעלם הכתם - יוטבל הבגד לטהרתו. דהה גוון צבעו - יחתך מקום הצרעת ויתאפשר השימוש בחלק הטהור. נותר הנגע כשהיה - טמא הבגד ויש לשורפו.

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!

4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

מצוה שמקיימים בכל רגע

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו"

בתחילת פרשת 'תזריע' אנו מוצאים פסוק קצר, המדבר אודות המצוה שעל היהודי לעשותה כשנולד לו בן זכר: "וביום השמיני ימול בשר ערלתו". כאן מצוה אותנו התורה על מצות המילה.

אף על פי שנצטוונו על מצות מילה עוד בזמן אברהם אבינו, כאשר הקב"ה ציווהו למול את עצמו, "אתה וזרעך אחרוך לדורותם" – בכל זאת אין אנו עורכים ברית מילה מפני הציווי ההוא לאברהם אבינו, אלא מפני הציווי שנאמר בפרשתנו.

"ג בריתות

עליונותו של הציווי הזה על הציווי לאברהם אבינו היא בכך, שהציווי ההוא היה ציווי פרטי-אישי שנאמר בנבואה לאדם אחד; ואילו הציווי שבפרשתנו הוא חלק מתרי"ג המצוות שניתנו לכל עם ישראל מאת הקב"ה במעמד הר סיני, שכל העם כולו היה עד לו.

מצות מילה היא אחת המצוות הגדולות ביותר. שלוש עשרה בריתות נכרתו עליה. דברים רבים נאמרו על טעמי מצוה זו, להלן כמה מהם:

התאחדות גמורה

עיקר כניסתה של הנפש הקדושה לתוך הגוף נעשית בעת ברית המילה. לפני הברית עדיין לא הושלמה ההתחברות בין הנפש האלוקית לבין הגוף, ורק באמצעות הברית נוצרת ביניהם התאחדות גמורה. זו הסיבה לכך, שמעת ברית המילה כל ילד יהודי הוא בן העולם הבא (כדעת כמה פוסקים).

עידון הגוף

הרמב"ם כותב, שאחד הטעמים למצוה זו הוא העידון

שנוצר באמצעותה. ברית המילה מחלישה אחת מתאוותיו הגדולות של האדם, ונותנת לו את הכח להתגבר על תאוות אלה.

אות הקשר העצמי

הברית כשמה כן היא – אות ברית נצחית, הטבועה בבשרו של כל יהודי ומבטאת את הקשר העמוק והעצמי בין הקב"ה לעם ישראל.

מצוה תמידית

ייחודה של מצות המילה הוא בהיותה מצוה תמידית. הגמרא מספרת, שדוד המלך נכנס פעם לבית המרחץ, וכשראה עצמו ערום, אמר: "אוי לי שאעמוד ערום בלא מצוה". וכשנזכר בברית המילה שבבשרו נתיישרה דעתו. מכאן למדנו, שזו מצוה מתמדת הנמשכת לנצח (שאם לא כן, כיצד הניחה את דעתו של דוד המלך?).

ברית עם הגוף

מעלה נוספת של המילה היא בכך, שזו מצוה המוטבעת בבשר הגוף. כל מצוה אחרת קשורה בעיקר עם הנפש (אף שמשתמשים באיברי הגוף כדי לקיימה), ואילו מצוה זו מחוללת שינוי נראה וגלוי גם בבשר הגוף, עד שכל עין גשמית רואה את הקשר בין היהודי לבין הקב"ה.

דבר זה מסביר מדוע עורכים את ברית המילה לתינוק פעוט שאינו מבין מאומה. אילו היתה הברית הזאת קשורה עם הנפש, השאלה היתה במקומה; אך מאחר שברית זו נכרתת עם בשר הגוף הגשמי – הרי מבחינה זו אין הבדל בין תינוק לבין מבוגר. לכן ברגע הראשון שאפשר למול את התינוק (כשהוא נעשה בן שמונת ימים) כורתים את הברית הנצחית בינו לבין ה'.

(מתוך הספר "שלחן-שבת" על-פי

'ליקוטי-שיחות' כרך כ"ה)

חסידות על הפרשה תזריע

האשה, "כי מאיש לוקחה זאת" (בראשית ב).

"כי תזריע" – הזריעה אינה אפשרית אלא בארץ. לומר לך: למרות התשוקה האמורה, אין אדם רשאי 'לברוח' מן העולם, אלא עליו לעבוד עם העולם ובתוכו כדי לבררו ולהעלותו.

(לקוטי שיחות, כרך א, עמ' 237)

"זורע צדקות מצמיח ישועות..." אשה כי תזריע וילדה זכר (יב,ב)

מפרש ה'אור החיים':

"אשה" – זו כנסת ישראל שנמשלה לאשה.

"תזריע" – היינו קיום המצוות, כדכתיב (הושע י) "זרעו לכם לצדקה".

"זכר" – רומז לגאולה העתידה, שתהיה גאולה נצחית – בחינת "זכר".

"אשה כי תזריע וילדה זכר" – על ידי מעשינו ועבודתינו בזמן הגלות, נזכה לגאולה אמיתית, גאולה שאין לאחריה גלות.

על כך מוסיף אדמו"ר הצמח צדק ומבאר, מדוע נמשלו המצוות לזריעה:

א) על ידי זריעת גרעין בארץ צומחת כמות גדולה של תבואה, וכך גם על ידי קיום מצוה 'צומח' גילוי אלוקות בעולמות העליונים.

ב) הגרעין אינו צומח אלא במקום הראוי לזריעה (ולא במדבר, לדוגמה), וכך 'זריעת' המצוות אינה אפשרית אלא בישראל; דוקא מעשה המצוות של ישראל פועל 'צמיחת' האור והגילוי למעלה.

(אורי-התורה ויקרא, עמ' תצז)

העבודה בזמן הגלות – 'זריעה' והכנה לגאולה פרשת תזריע

מהו הקשר בין שם פרשתנו, שתוכנו הולדת חיים חדשים, לבין הנושא המרכזי של הפרשה – נגעים, שתוכנם היפך החיים, כמאמר רז"ל (נדרים סד) "מצורע חשוב כמת"?

א) על הנגעים נאמר שהם "אות ופלא בישראל כדי להזהירן מלשון הרע", וכן הסגרת והחלטת המצורע נועדו להבטיח "שלא יתעסק בשיחת הרשעים שהוא הליצנות ולשון הרע" (רמב"ם סוף הלכות טומאת צרעת). הרי שגם עצם הופעת הנגע וגם דרך הטיפול בו, לא באו אלא כדי לתקן את המצורע ולהביא לידי כך שאדם זה, שכעת חשוב 'כמת', יתחיל חיים חדשים ונעלים יותר – "תזריע".

ב) "תזריע" רומז לעבודה בזמן הגלות, שהיא בבחינת 'זריעה' והכנה ל'צמיחת' הגאולה. כידוע שהגילויים דלעתיד תלויים במעשינו ועבודתינו בזמן הגלות והם 'פירות' זריעתנו עכשיו.

העובדה שפרשתנו, שעוסקת בדיני נגעים (הרומזים לגלות) נקראת תזריע, מלמדת, שהעבודה האמורה צריכה להיות חדורה ב'תזריע' – כבר בעת העבודה צריך להרגיש שבפעולה זו 'זורעים' את הגאולה העתידה ואת הגילויים הנפלאים של ימות המשיח.

(לקוטי שיחות, כרך כב עמ' 70)

"לא לתוהו בראה - לשבת יצרה" אשה כי תזריע (יב,ב)

"אשה" – רומז לתשוקתה של הנשמה לחזור לשורשה האלוקי. שכן השם 'אשה' הוא על שם מקורה של

בקרו אותנו באתר
www.tanyaor.com
 המחודש וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפש

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

שבת שלום!!!

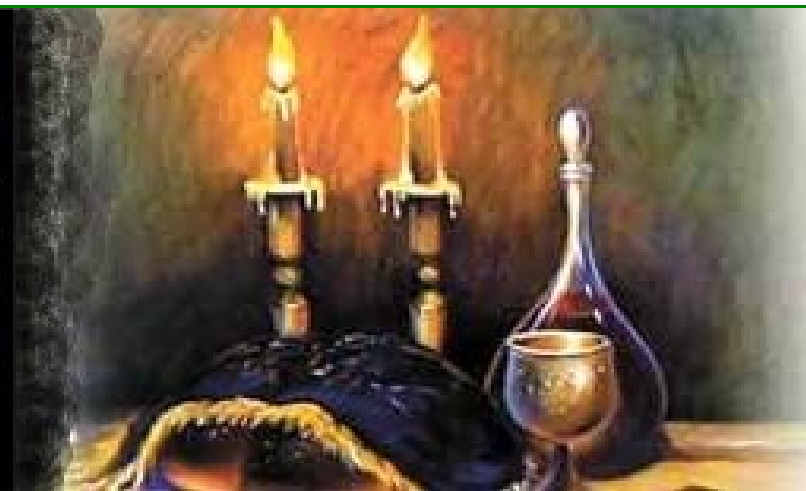
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
19:33	18:20	י-ם
19:35	18:35	ת"א
19:35	18:27	חיפה
19:35	18:38	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון